

ZOŠIDLO A DUCH FANTAZMORU

Guy Bass

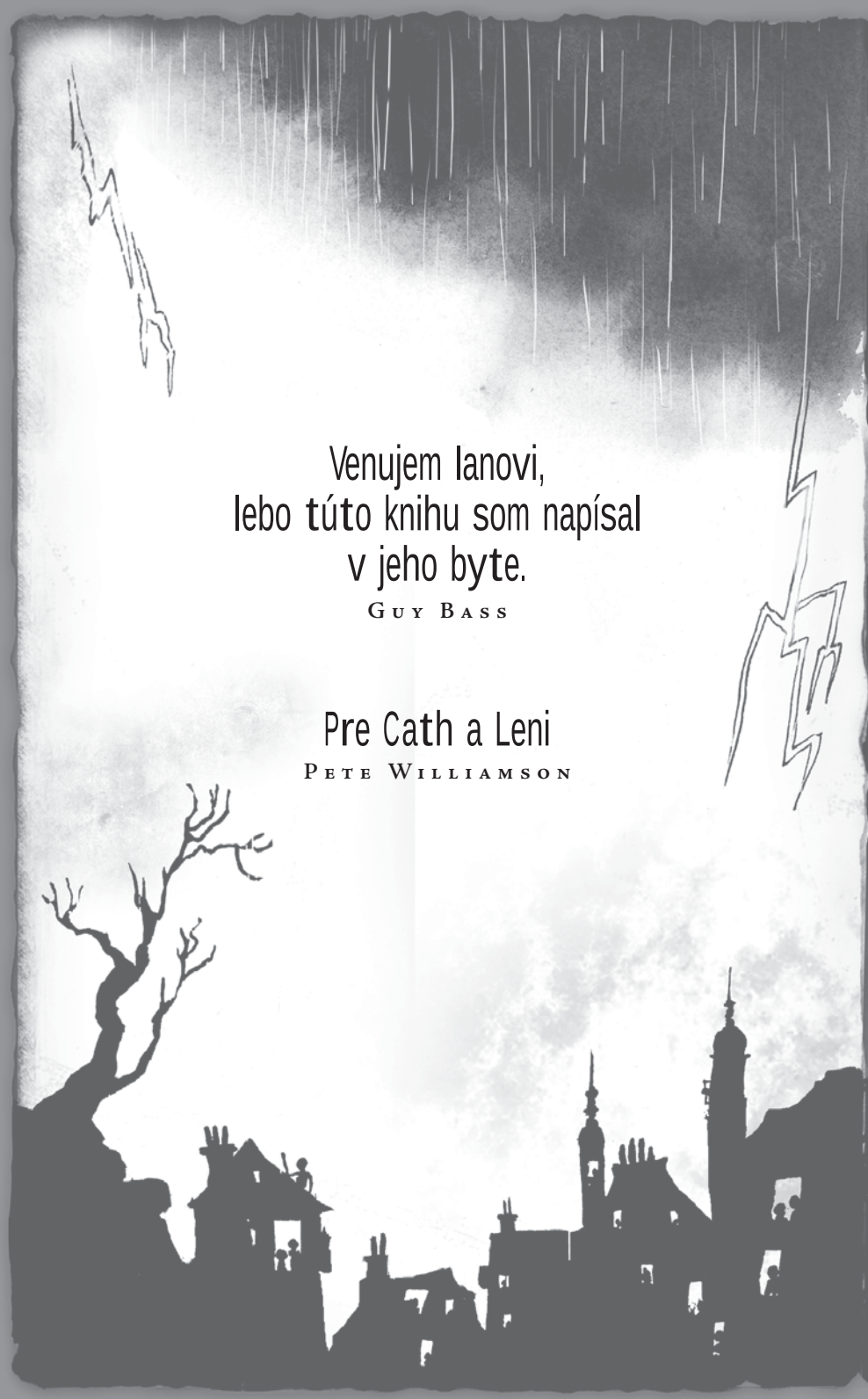

Ilustroval Pete Williamson

ZOŠIDLO

a duch Fantazmoru

Venujem Ianovi,
lebo túto knihu som napísal
v jeho byte.

GUY BASS

Pre Cath a Leni

PETE WILLIAMSON

ZOŠIDLO

a duch Fantazmoru

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

slovart

BALADA O ZLOBROVI KOSTIDRVOVI

Jeho krok duní ako hrom nad hradom,
holou pästou vie koly zatĺkať.
Hocikoho zabije iba pohľadom.
Od strachu sa môžeš aj pocikať.
Pozor! Už ide! Zachráň sa čím prv!
Obluda je ten Zlobor Kostidrv.

Jeho hlava pripomína mlynský kameň.
Dychom otrávi okolitý vzduch.
Len sa mu znepáčiš, už je s tebou amen.
Ľudí sa zbavuje ako roja múch.
Pozor! Už ide! Zachráň sa čím prv!
Obluda je ten Zlobor Kostidrv.

Kabát má z pravej medvedej srsti.
Nikto pred ním utiecť nestačí.
Na krku mu hrká reťaz z kostí.
Vezme si, čo sa mu zapáči.
Pozor! Už ide! Zachráň sa čím prv!
Obluda je ten Zlobor Kostidrv.

V ten smutne slávny deň Zlobrovej smrti
kliatba naruší Zamuchlákov pohodu.
Nie však za jeho zmárnený život krutý,
no za to, akú uzavreli dohodu.
Pozor! Už ide! Zachráň sa čím prv!
Obluda je ten Zlobor Kostidrv.

VITAJTE
v
ZAMUCHLÁKOCH

(POČET OBYVATEĽOV 665)

Za starých čias
(Niekedy prednedávnom)

PROLÓG

DOHODA

(Načasovaný koniec
Zlobra Kostidrava)

Nad Zamuchlákmi svietil mesiac v splne,
keď Zlobor Kostidrv konečne skončil.

Obyvatelia mesta sa zhromaždili okolo
jeho tela a ešte stále nemohli celkom uveriť
tomu, čo sa stalo.

„Na-naozaj je po ňom?“

„Ako to mám vedieť?“

„Nehýbe sa. Pre istotu doňho strč.“

„Ty doňho strč.“

„V žiadnom prípade. Nemám so sebou
strkaciu palicu.“

„Tu máš – požičaj si moju.“

„Ak máš palicu, prečo doňho nestrčíš ty?“

„Ja... ja som celý deň do niečoho strkal!
Strkaciú ruku mám unavenú.“

„Nikto nebude do nikoho strkať,“ zasyčal im niekto spoza chrbta. Obyvatelia mesta sa rozostúpili. Medzi nich ako had vklázol vysoký šľachovitý muž v dlhom bielom kabáte a zastal nad telom Zlobra Kostidrva.

„Dohodli sme sa,“ povedal muž. „Pán Kostidrv už obyvateľov Zamuchlákov nebude obťažovať vďaka môjmu zvlášť silnému jedu. A teraz som si prišiel po to, čo je moje.“

Obyvatelia mesta nervózne odstúpili od tela. Starosta Zamuchlákov si napravil kravatu a vystúpil z davu.

„Ale pravdaže, milý pane. Je celý váš,“ povedal starosta. „A ak sa smiem spýtať, aké s ním máte plány?“

Mužove jašteričie oči sa v mesačnom sviete zablýskali.

„To je moja vec,“ odsekol. „Dohoda je dohoda. Žiadne otázky.“

„Pravdaže,“ prikývol starosta a stiahol sa. „A... ďakujem vám za pomoc, profesor.“

„Ešte mi neďakujte,“ povedal muž a jednou rukou vliekol obrovské nevládne telo hore kopcom. „Zlobra Kostidrava ste nevideli naposledy. HA-HA-HÁ!“

HRAD FANTAZMOR

*Prednedávnom
(Nejaký čas po starých časoch)*

PRVÁ KAPITOLA

ZOŠIDLO HRÁ MŔTVEHO

(Vystúpiť z tieňa)

Celý hrad je javisko
a všetky tvořy
by sa mali prihlásiť
na konkurz!

Otvorená ochotnícka divadelná
spoločnosť všetkých tvorivých
tvorov hradu Fantazmor

A-haha-HAHÁ!“
Smiech profesora Erazmusa sa ozýval po vlhkých, slabo osvetlených chodbách hradu Fantazmor. Zošidlo otvoril oči.

Hrad vrhal hrozivý tieň na Zamuchláky trochu dlhšie, ako si mohol niekto z ich obyvateľov pamätať. Býval v ňom šialený profesor Erazmus, najšialenejší zo všetkých profesorov. Celý život vytváral šialené stvorenia a každý nový tvor bol šialenejší ako ten pred ním. Hoci sa ani jeden z jeho výtvorov nikdy nezatúlal až do Zamuchlákov, profesorov smiech sa často niesol ďaleko za hradby Fantazmoru až do mesta pod ním a desil obyvateľov Zamuchlákov.

„Profesor,“ povedal si Zošidlo a posadil sa. „Blíži sa k cieľu.“

Zošidlo sa, samozrejme, nebál. Aspoň zatiaľ nie. Poznal profesorov smiech lepšie než

všetci ostatní. Počul ho, len čo sa prebral do takmer-života ako prvé a jediné stvorenie svojho pána. Zošidlo nikdy nebol šťastnejší ako vtedy na začiatku. Lenže odvtedy vznikli stovky stvorení.

Už to dlho nepotrvá, pomyslel si, a jeho najnovšie stvorenie bude takmer-živé.

„Zošidlo, ty máš byť predsa MŔTVY!“

Zošidlo pozrel hore a videl, že k nemu prichádza Tvor-netvor. Bola to mohutná obluda, gigantická kombinácia nerovnakých rúk a čudných rohov. Tvor-netvor bol jeden z profesorových nedávnych experimentov. Ako väčšina profesorových stvorení bol dosť hrôzostrašný, až kým ho Zošidlo nevyliečil jedným zo svojich elixírov na upokojenie tvorov.

„Veď sme sa o tom ROZPRÁVALI,“ pokračoval Tvor-netvor. „Chcem, aby si vyzeral mŕtvejšie ako DEDINSKÁ TANCOVAČKA.“

„Prepáč, Tvor-netvor,“ povedal Zošidlo.

„Ak chceš byť v OTVORENEJ ochotníckej divadelnej spoločnosti všetkých tvorivých tvorov hradu FANTAZMOR,“ pokračoval Tvor-netvor a frajersky mával celkom novým režisérským šálom, ktorý mal prehodený cez plece, „musíš CHÁPAŤ, ako to v DIVADLE chodí.“

Zošidlo si vzdychol. On nikdy nechcel byť v Otvorenej ochotníckej divadelnej spoločnosti všetkých tvorivých tvorov. Predstava, že by bol v nejakej spoločnosti, a ešte k tomu divadelnej, ho nesmierne desila. Hoci mal už po krk skrývania sa hlboko v tmavých útro-
bách svojho žalárového domova a chcel vidieť, čo mu takmer-život môže ponúknuť, mal pocit, že vystupovanie v divadelnej hre pred všetkými ostatnými tvormi naňho pri-
tiahne oveľa väčšiu pozornosť, ako by naozaj chcel.

Tvor-netvor si však postavil hlavu. „Je na-
čase vystúpiť z TIEŇA a postaviť sa na VÝ-
SLNIE! Je NAČASE nadväzovať KON-
TAKTY!“

A tak sa Zošidlo ocitol v jednej z najväč-
ších a najsvetlejších miestností hradu na pó-
diu poskladanom z polorozpadnutých stolov